

ADN GALERÍA

Iván Argote , Marcos Ávila Forero, Democracia, Mounir Fatmi, Núria Güell, Iratxe Jaio & Klaas Van Gorkum, Bouchra Khalili, Levi Orta, Mireia Sallarès- *Còmplices i Testimonis*

Del 24 de maig al 31 de juliol dle 2014

ADN PLATFORM

Kyle Goen & Dread Scott, Noline van Harskamp, Anna Moreno, Ahmet Ögüt, Oliver Ressler, Allan Sekula, Gregory Sholette y Stephanie Syjuco- *The Rebel City* (Miguel Amado)

Pau Faus, Alia Farid- *Micro-accions d'emergència#3* (de vuelta y vuelta)

Del 24 de maig al 25 d' octubre del 2014

Inauguració: 24 de maig del 2014 a les 12h

ADN GALERÍA

Iván Argote , Marcos Ávila Forero, DEMOCRACIA, Mounir Fatmi, Núria Güell, Iratxe Jaio & Klaas Van Gorkum, Bouchra Khalili, Levi Orta, Mireia Sallarès – *Còmplices i Testimonis*

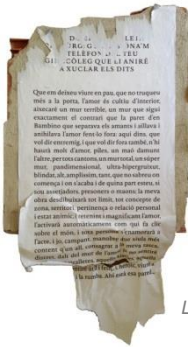
L'exposició *Còmplices i Testimonis* es basa en la idea de l'artista com a còmplice i testimoni de dinàmiques socials que requereixen de la seva implicació, compromís i posicionament actiu que trascendeix la denúncia. Treballs que es presenten com a declaracions d'intencions propositives, documentals, processuals i objectuals, per part d'artistes que qüestionen la noció hegemònica de comunitat construïda sobre la ficció de l'individualisme, a través d'una capacitat de transformació afectiva i al mateix temps efectiva.

Ser espectador de la nostra pròpia realitat ha deixat de ser una opció: passar a l'acció, descobrir-se implicat i prendre posició és una resposta que fa emergir nous paradigmes. La força d'alguns artistes compromesos pren cada vegada més valor davant el declivi d'unes dinàmiques que mostren signes d'obsolescència i d'una societat basada en l'hegemonia de poders.

Aquest és l'exemple dels artistes que participen a l'exposició *Còmplices i Testimonis*, tots ells s'encaren a alguns dels problemes de la societat actual i no tanquen els seus ulls però tampoc lideren cap revolta, sinó que més aviat assumeixen una responsabilitat ètica. Artistes que intervenen en esferes 'no autoritzades', que promouen altres maneres de participació i transformació social i creen noves vies de relació entre art, societat i vida, en definitiva, que cavalquen entre la col.laboració, la interacció i l'actuació col.lectiva.

Les seves obres inviten als visitants a no ésser només testimonis públics sinó agents que en últim terme es comprometen també a lluitar per la justícia i el canvi. Perquè, com afirma Jean-Luc Nancy a *La Comunidad Inoperante (1986)*, s'ha de recuperar el poder de la comunitat definida des d'allò relacional i de com l'individu recupera el seu paper com testimoni i còmplice com un acte de resistència a la immanència del poder.

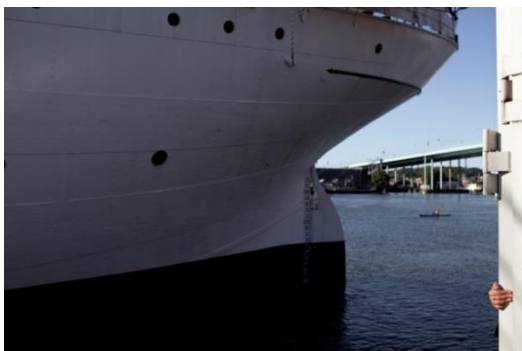
L'exposició s'inicia amb l'instal·lació de **Mireia Sallarès, *Literatura de replà, una relectura (2014)***. Com indica el títol de l'obra, aquesta és una relectura del que va ser la primera proposta d'aquest projecte, en què l'artista convida al públic a visitar les intervencions que es trobaven en algunes portes tapiades pel propietari d'una finca de Barcelona on resideix l'artista. Aquesta intervenció va provocar un flux de gent inusual a l'immoble i va activar improvisadament un moviment activista. El temps va passar i un dels murs de les portes tapiades va ser reventat. Sense saber exactament l'origen d'aquesta acció, l'artista va recollir el troç de mur que quedava, convertint-se així en un objecte artístic. El que veiem a ADN Galeria és la recopilació dels accidents i imprevistos que van passar després de la producció i exposició de aquella intervenció, i l'àudio que podem escoltar és el resultat de unes converses que van tenir Mireia Sallarès, alguns veïns, algun dels escriptors i els nous llogaters els *okupes*; reflexions sobre els límits ètics i estètics d'un projecte artístic com aquest, que, segons paraules de l'artista, d'alguna manera arriba a interrogar-se els límits, les conseqüències i la utilitat de l'art.

Literatura de replà, una relectura, Mireia Sallarès (2014)

Seguim amb l'obra d'**Iván Argote, *Activissime! (2014)***, projecte que agrupa sota diapositives el registre i la documentació d'un taller que l'artista va realitzar amb la col·laboració dels pares i els fills de l'escola AMPA de Can Montllor, a Terrassa. Aquest col·legi va ser tancat pel Departament d'Ensenyament de la ciutat "a causa del descens demogràfic d' alumnes", paraules que els pares resignats van traduir com un enfocament de l'educació cap a la privatització. En aquest marc de protesta i mobilització per part dels afectats, Iván Argote va mesclar una experiència social, personal però a la vegada política, i a partir de la participació amb els protagonistes de la història, l'artista va oferir eines i estratègies de protesta civil i de manifestació des de la base de l'afectivitat; petites irrupcions en allò quotidià que demostren que el major acte de rebel·lia no resideix en la protesta, sinó en les diferents capes d'acció que té el llenguatge. Complicitat afectiva i compartida.

En el segon espai de la galeria trobem les propostes de **Núria Güell i Iratxe Jaio & Klaas van Gorkum**. Núria Güell intervé i s'implica en tots els seus projectes de manera directa i a la vegada subversiva. El seu treball aborda i reformula els límits de la legalitat, detectant els abusos de poder comesos per les institucions que ens governen a través d'allò establert. A ***Too Much Melanin (2013)***, Núria Güell es serveix del paraigües institucional, en aquest cas de la Biennial de Gotemborg, per aconseguir que una refugiada política de Kosovo, immigrant il·legal a Suècia i expolícia, aconseguir els papers per a tenir un contracte de treball i ser legal a la Unió Europea. El seu treball, paradoxicalment, consistia en jugar a fet i a amagar amb els espectadors de la Biennial, i el fet d'amagar-se del públic li va permetre una vegada finalitzat el seu contracte, deixar d'amagar-se de la policia sueca. Una vegada més, la Núria, catalitzadora de demandes socials, ens dóna una lliçó de complicitat i compromís.

Too Much Melanin, Núria Güell(2013)

En el vídeo d' **Iratxe Jaio & Klaas von Gorkum, *Marea* (2004)**, els artistes retraten el desastre ecològic del Prestige com un fenomen polític i social, no només denuncien la situació a través del vídeo sinó que s'impliquen amb els voluntaris que van acudir a netejar les restes de petroli ajudant-los en les tasques de neteja. El vídeo és el resultat d'aquesta implicació i de les preguntes que els hi van sorgir als artistes durant tot aquell any de participació-producció. Segons ells, el resultat es converteix en el retrat d'un moviment heterogeni de gent, amb les seves contradiccions i incoherències, però escruixidor i que pot ser vist com antecedent del 15M. Una complicitat tenyida d'empatia per part d'Iratxe Jaio & Klaas von Gorkum.

Marea, Iratxe Jaio & Klaas von Gorkum (2004)

Abans d'entrar a l'últim espai, **Levi Orta** ens presenta ***Notebook#1* (2010)**, una sèrie d'apunts de viatger traduïts en accions que s'impliquen amb moviments socials de diferents llocs on l'artista es desplaça. A ***Notebook#1*** l'acció passa a Lisboa durant la Vaga General del 24 de novembre del 2010. Durant aquestes manifestacions, l'artista se n'adona que moltes de les rajoles que configuren el terra dels carrers de la ciutat queden afluixades com un desfet, factor que li interessa com a metàfora dels motius que provoquen la vaga. Levi Orta actua de còmplice de la situació presentada, implicant-se de forma 'canalla' i, apoderant-se d'aquestes pedres, les amuntega estratègicament en llocs on passa la manifestació, convertint-se així en potencials armes i mostrant la força que pot tenir un "material" exclòs quan s'organitza coherentment.

De la complicitat 'canalla' de Levi Orta passem al compromís de **Marcos Ávila Forero**. L'artista s'implica tant a nivell personal com artístic en els seus treballs, els quals s'enfronten a situacions polítiques i socials complexes i a vegades violentes. A ***Cayuco* (2013)**, Marcos Ávila Forero traça la petjada d'una trobada, d'una història, d'un trajecte; el trajecte de tots els immigrants que intenten creuar la frontera des del Marroc a Melilla. Però més enllà d'informar d'aquests viatges, Marcos Ávila es converteix en testimoni confrontant les barreres geogràfiques i ideològiques que existeixen avui en dia.

Cayuco, Marcos Ávila Forero (2013)

El projecte **Subtextos (2010)**, del col·lectiu **DEMOCRACIA**, posa en pràctica una estratègia pròpia de la propaganda de guerrilla que s'infiltra als carrers a través de la comunicació institucional. DEMOCRACIA escull un tema complex, de naturalesa política contundent, que per una banda apunta directament a la immigració àrab del nord d'Àfrica i per altra banda apel·la a la identitat nacionalista (tant catalana com espanyola) en un moment de forta crisi, on aquestes qüestions adopten el caràcter d'ingredient idoni per a un còctel molotov. Una sèrie de frases de pensadors, revolucionaris, anarquistes i activistes escrites únicament en àrab, en una comunitat autònoma on per normativa tots els rètols presents al espai públic han d'estar escrits en català o traduïts al català. Una proposta que va causar reaccions i confusions, no sempre positives tant per a la comunitat local com per a la comunitat àrab, que per un cantó es va sentir rebutjada i afectada per part de la incomprensió dels veïns nadius, però per altra banda es va obrir un debat positiu per a la comunicació entre ambdues parts.

Subtextos, DEMOCRACIA (2010)

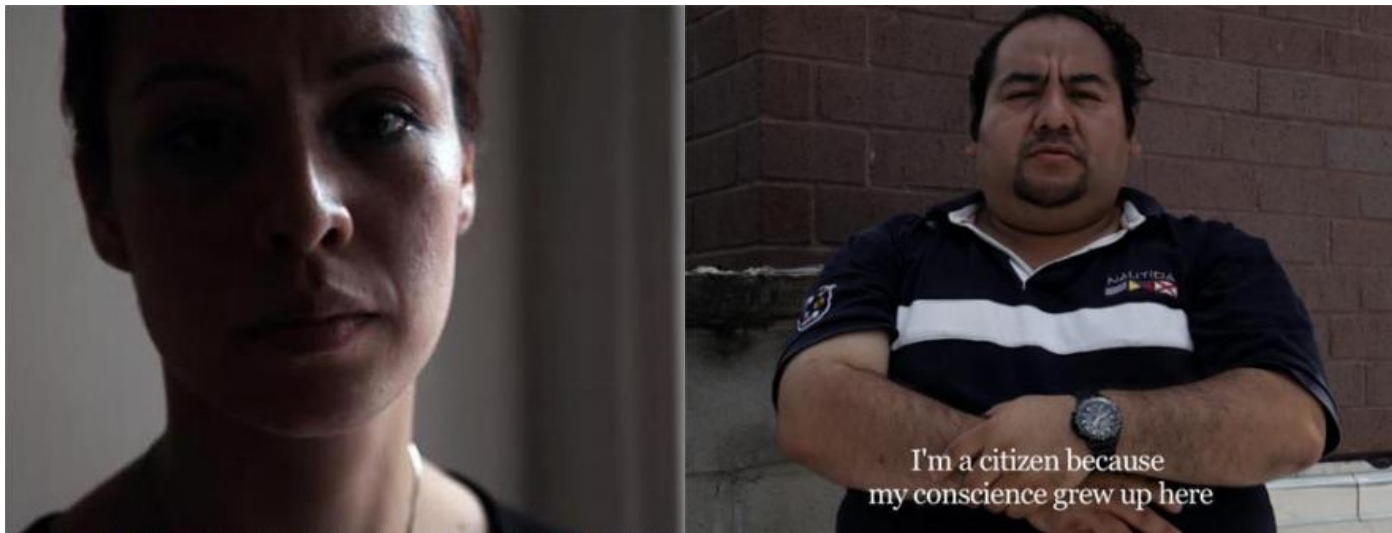

Seguint amb els rètols i amb la infiltració de certes propostes en espais públics, trobem la peça de **Mounir Fatmi, Place Mehdi Ben Barka (2011)**. La instal·lació formada per dues plaques i un suport de metall, indica el nom d'un polític marroquí, Mehdi Ben Barka, activista per la independència que va morir en circumstàncies sospitoses, aparentment en mans dels serveis secrets francesos. Mounir Fatmi, artista marroquí que resideix a París, aplica una mirada crítica i provocadora a occident a partir de la seva identitat i complexitat cultural, i en aquest cas, rendeix homenatge a aquesta figura convertint-lo en el nom d'una plaça al 6e arrondissement de París, precisament un dels barris més cèntrics de la ciutat i carregat de passat revolucionari. No hi ha dubte que les seves obres subversives giren entorn a la memòria com subjecte de deconstrucció filosòfica i de reconstrucció de la civilització.

Place Mehdi Ben Barka, Mounir Fatmi (2011)

Per últim, el vídeo de **Bouchra Khalili** ens parla del llenguatge, la migració, els drets laborals, la identitat i la transitorietat. **Speeches – Chapter 3: Living Labour (2013)** forma part d'una trilogia de vídeos, en els quals l'artista explora zones de trànsit i rutes de migració contemporània i reflexa l'estat nòmada i sovint transnacional existencial que defineix la vida de moltes persones en tot el món. A través del seu treball documenta de forma poètica la realitat vivida d'un món cada cop més globalitzat. Cada vídeo compta amb històries personals memoritzades i narrades per cinc immigrants que viuen a la ciutat de Nova York, o bé perquè han sigut exiliats de les seves terres natsals o bé perquè han emigrat en busca del "somni americà". Un somni trencat que es tradueix en històries íntimes en les que Bouchra Khalili aborda en elles el poder de la paraula com un acte de consciència política.

Speeches - Chapter 3 - Living Labour, Bouchra Khalili (2013)

ADN Galería no ha volgut quedar-se al marge d'aquest moment i vol ser partícip de la construcció d'un espai que generi positivitat, que proposi un recorregut de treballs i artistes tant locals com globals. Un espai on es matitzi la funció instrumental de l'art cap a la complicitat d'un "tots" més que d'un "altres", que reuneixi propostes artístiques que, com encertadament apunta Marina Garcés en *Un Mundo común* (2013), no ens facin plantejar si ens interessa o no, sinó que ens creïn una nova percepció de sentiment i consciència.